

בש"פ 7967/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7967/17

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
במח"ע 41063-06-17 שניתנה על ידי כבוד השופטת
ש' דותן

בשם העורר: עו"ד משה סרוגוביץ

בשם המשיבה: עו"ד עינת גרוסמן

החלטה

1. מונח בפני ערר לפי חוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006 (להלן: חוק הגנה על הציבור). הסתייגותו המרכזית של העורר ממוקדת בתנאי בצו הפיקוח בעניינו האוסר עליו לעבוד, בין בתמורה ובין בהתנדבות, בעבודה המאפשרת שהות ביחידות עם נשים.

ברקע, לפני חודשים ספורים העורר סיים לרצות עונש מאסר בפועל של 14 שנה בגין הרשעתו בשתי עבירות

עמוד 1

אינוס ושני מעשי סדום. על פי העובדות, העבירות בוצעו כשהן מלוות באלימות כלפי הקורבן, נערת ליווי, שוהה בלתי חוקית, אותה אמור היה העורר להסיע מטעם מכון הליווי ללקוחות שונים. הסניגור סבור כי התנאי חריף ביותר ועשוי להגביל עד מאוד את יכולתו של העורר להיות מועסק מהחשש שמא ימצא עצמו ביחידות עם אישה במקום העבודה. אמנם, בית המשפט המחוזי הדגיש כי העורר רשאי להגיש בקשה לעיון חוזר אם יקבל הצעת עבודה קונקרטיית.

2. מבחינה משפטית הסוגיה מעניינת. זאת, לנוכח העקרון כי על תנאי ההגבלה להיות מידתיים. כידוע, התנאים שמוטלים במסגרת חוק הגנה על הציבור נועדו למנוע האפשרות לרצדיביזם ובכך להגן על הציבור, אך הם אינם בגדר עונש. נראה כי התנאי, כפי שנוסח, אכן רחב מדי. כך, ניתן להעלות על הדעת סוגים שונים של עבודות אשר במסגרתן העורר עשוי לשהות זמן מה עם אישה ביחידות, אך אף על פי כן אין הצדקה למנוע ממנו את התעסוקה. לכך נוסיף כי קבלת עבודה מהווה חלק מהליך שיקומו של העורר לאחר שריצה עונש מאסר לתקופה ארוכה. ההליך השיקומי מהווה אינטרס ציבורי ואינטרס אישי של העורר גם יחד.

חרף האמור, החלטתי שלא לשנות מן התנאי. כאמור, הוא רחב אך אינני חושב שיש מקום להתערב במסגרת תיק זה. נפתח בכך כי טוב יעשו הגורמים המקצועיים אם בבואם להמליץ על תנאי מעין זה בעתיד, יעצבו אותו בצמצום ככל שניתן. כך גם ראוי שיפעל בית המשפט הדין לראשונה בבקשה לאישור צו הפיקוח. ואולם, נדמה כי הניסיון המשפטי הקיים כיום בכגון דא אינו עשיר דיו כדי לעמוד על הניסוח המדויק שיאזן נכונה בין אינטרס הפרט לבין האינטרס הציבורי. לאמור, תנאי מצומצם עלול לצמצם יתר על המידה את ההגנה על הציבור באופן שיתנגש עם התכלית העומדת בבסיס קביעת התנאי. לעתים, מוטב שהמשפט יצעד לאט על סמך הניסיון המשפטי, ובדרך זו, תוך צבירת ניסיון נוסף, הוא יעצב את התוצאה הראויה. תוזכר בהקשר זה אמרתו של שופט בית המשפט העליון האמריקאי אוליבר וונדל הולמס לפיה "חיי המשפט אינם היגיון אלא נסיון". כמובן, אילו הניסיון שיצטבר בתיקים מעין אלה במהלך הזמן לא יהיה מועיל, ייתכן ולא יהיה מנוס אלא לקבוע מראש נוסחה מצומצמת יותר. אך נראה כי במסגרת הליך זה מוטב מבחינת כל האינטרסים הרלוונטיים לאשר את התנאי הגם שהוא רחב מדי. בראיה זו, האפשרות לפנות לקצין הפיקוח או לבית המשפט המחוזי ביחס להצעת עבודה קונקרטיית יאה לשלב זה, תוך מתן אזהרה כי בעתיד יש לשאוף לתוצאה מדויקת ומצומצמת יותר מלכתחילה. חזקה על הגורמים המקצועיים כי ידונו בבקשה שתוגש, אם תוגש, בזריזות וכי אם תוגש בקשה בעניין לבית המשפט, תינתן עדיפות לדון בעניין בהקדם.

טענה נוספת של העורר הינה כי התקופה של שלוש וחצי שנים שנקבעה לצו הפיקוח הינה ארוכה מדי לנוכח זאת שהעורר מצוי בהליך טיפולי הצפוי להסתיים בעוד שנה וחצי. על פי טענה זו, נכון יהיה לקבוע תקופת פיקוח של שנה וחצי ובהתאם להתפתחות, לדון בעניין מחדש. אינני סבור, לנוכח הנסיבות, כי התקופה אינה מידתית. העורר טרם עבר את תהליך הטיפול בהצלחה ואין לי אלא לקוות כי יעשה זאת.

3. סוף דבר - הערר נדחה בכפוף להערתו כי העורר רשאי יהיה לפנות בבקשה קונקרטיית לקבלת היתר עבודה, במסגרת התנאי האוסר על שהיה ביחידות עם נשים.

ניתנה היום, כ"ו בחשוון התשע"ח (15.11.2017).

שׁוֹפֵט
